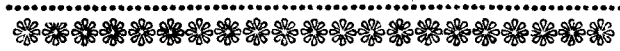

vaig arribà a l'hora
alegre y calent,
ahont en una casa
que te vista alegre...
y allà tots dinaven
espatarrantment.

ERRADES

En els exemplars del nombre anterior, — que com tothom sab no va haverni perquè'n va volguer — hi pareixeren algunas garrafals equivocacions d'impremta, que la nostre reconeguda il·lustració 'ns obliga a subsanar en el present, pera mantenir la cultural auriola que'ns havem guanyat d'una manera tant llegítima.

En el començ de l'article primer deya: *rastres hidrits*; doncs, no senyors, havia de dir: *rostres hirsuts*. Mes avall, deya: *Veni, vini, vici*; essent aixís que'l valent guerrer romà, després de la batalla contra el rey del Ponto, va escriure: *Veni, vidi, vici*. Y per últim: allà ahont diu *Bonum vi-num lætificat car hominis*, el *car* ha de substituir-se pel substantiu *cor*. Altres n'hi hà que no son de tanta importancia, que'l bon criteri del llegidor deu haver ja corretgit.

La neteja d'errades que acabem de fer, consta en les edicions de províncies y d'ultramar del darrer nombre.

ULLADES DE LA SETMANA

L'ULL va tenir la inmensa satisfacció de veure dugues morenes hermoses com dos Sols, ab unes rosses belles y jolives com nascudes en el camp de Deu... Més ¡ay! lo que son las males companyies; varen juntarse ab una de llur sexe, tant deixade de la mà divina, que semblave una mosca entremitj d'un plat de grogue y apetitose crema.

Qualsevol dia d'aquets, parlarem del *corrido* Sargatal *el mayor*, perquè... ¡vaja! val la Pena.

Va obligarnos l'aducació a fer una vista, dimars á la tarda, á una familia amiga nostre, que habia arribat d'una petita passejada.

—¿Qué tal? — varem preguntar á la senyorete, qu'era la única qu'ens interessava y desitjavem quedarhi be. — ¿Que tal va probarli la excursió? Deb'a arribar molt cansada, debía sentirse ab molta són, eh? — Ella, amable com sempre y ab una rialla ingénua que li es propia, va contestarnos: — Molta són, no la tenia; encare, que quant me vaig tirar al llit, desseguida'm va venir.

Dilluns el vespre varem veure passar á n'en Pauet, *trenta y una* vegales pel carreró de Sant Antoni.

En un concorregut establiment d'aquesta ciutat que s'alaba de tenir la dependencia molt llesta y il·lustrada, hi entrà cert subjecte disposat a comprar *paper s'inic* — útil pels escusats —; y un dels dependents, ab l'amabilitat en ell proverbial, va cometre la chocant lleugeresa d'oferirli *nada menos* que... ¡paper de vidre!

Un jove enamorat, emancipat de la tutela paterna (?), ens ha promés per si may l'aludiam, un solemne joc de bofetades. Are preguntem nosaltres: — ¿Ab quina mà?

Males llengas assegurén, que varies persones se cregueren aludides en el darrer nombre de L'ULL. Aixó no está bé a ningú que s'estimi una mica. L'ULL al sentir aquellas llengas viparinas, va plorar allágrima viva.

Una de les *ullades* que se s'insertà en el nombre anterior, ha mogut un tant gran rebombori entre las dugues senyoretes aludides, que aquestas, fent honor a n'el gracios y comprometedor defecte ingénit a llur sexe, s'han descapdellat atro-